

ΤΑ ΜΕΘΕΟΡΤΙΑ

(Σκίψεις ἐκ τῶν ὑστέρων)

Μὲ τὴν πάροδον τῆς ἐβδομάδος αὐτῆς ἀνκτινάσσεται εἰς τὸν ἄερα καὶ ὁ ἔσχατος πύραυλος. Κατὰ μικρὸν σβέννυνται ἀνὰ μία τῶν ζητωκραυγῶν αἱ ἀλλεπάλληλοι ἤχοι. Ἀπηγγέλθη ἤδη καὶ ὁ τελευταῖος (ὁ τελευταῖος; ἀν εἴνε δυνατόν!) λόγος. Ἐξεκοκκάλισαν καὶ τὸ ὕστατον dindon rōti, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν χάρις εἰς τοὺς παρατεθέντας αὐτοὺς ἀλλογλώσσους καταλόγους ὅτι τρώγουν ἀπλούστατα γαλόπουλον, οἱ δῆμαρχοι. Αἱ σημαῖαι ἀφηρέθησαν ἀπὸ τῶν θυρῶν καὶ τῶν ἐξωστῶν διὰ νὰ φυλαχθοῦν ἐν ἐφεδρεῖα μέχρι τῆς πρώτης προσεχοῦς βασιλικῆς ἢ ἐθνικῆς πανηγύρεως. Ἐξανερνοῦται βαθμηδὸν ὁ πυκνὸς καπνὸς τῶν φώτων, τῶν κηρίων, τῶν λαμπάδων, τῶν κανδηλῶν. Προσεφώνησαν ἤδη τὸν βασιλέα καὶ αὐτοὶ τῆς Σουμάτρας οἱ ἀπεσταλμένοι καὶ οἱ πληρεξούσιοι τοῦ Σι-μπιν-ἐλ-Κόμ. Παρουσιάσθη τέλος εἰς τὸν διάδοχον ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ αὐτὸς ὁ φίλος ἡμῶν ῥάπτης κ. Λαμπίκης. Θύραζε, Κἄρες, παρήλθον τὰ Ἀνθεστήρια.

* *

Καὶ μὲ τὴν παρέλευσιν αὐτῶν, ἐπικναλαμβάνονται τώρα τὰ σχόλια, ἅτινα ἐπνίξε πρὸς στιγμὴν τοῦ θαυόβου ἢ βοῇ καὶ παρέσυρε τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἢ πλήμμυρα. Παύει κατ' ὀλίγον τῶν κραυγαστικῶν ὀργάνων ἡ ἐνέργεια καὶ τῶν δακρυογόνων ἀδένων ἡ κίνησις καὶ ἀποκαθίσταται τῶν ἐγκεφαλικῶν ἰνῶν ἡ λειτουργία. Οἱ ὕγρανθέντες ὀφθαλμοὶ ξεραίνονται, οἱ ἀνυπότακτοι παλμοὶ τακτοποιοῦνται, οἱ βραχνοὶ λάρυγγες καθαρίζονται καὶ μετ' αὐτῶν ἡ σκοτισθεῖσα σκέψις. Αἱτοὶ οἱ ἐπιδιώξαντες τὴν τέλεσιν καὶ συμβαλόντες εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν διερωτῶσιν ἤδη μετ' ἀπορίας ἐκαστοὺς διατὶ νὰ γίνουν. Ἐλευθεραὶ ἐκδηλοῦνται πλέον αἱ ἐκπλήξεις διὰ τὰς αἰφνιδίως διαχυτικὰς ὁρμὰς ὑφ' ὧν κατελήφθη ἡ ἐπὶ τόσα τόρα ἔτη ἀκίνητος πρὸς πᾶσαν φαντασίαν καὶ ἐπαφὴν ὡς μαρμαρίνη Γαλάτεια ἐν μέσῳ ἡμῶν ἱσταμένη Βασιλεῖα. Μόνον πρακτικὸν καὶ αἰσθητὸν ἀποτέλεσμα αὐτῶν παρατηρεῖται ἡ δώρησις εἰς τὸ ἔθνος μερικῶν χιλιᾶδων νέων ἱπποτῶν καὶ ἐλευθερωθέντων κακούργων. Καὶ ὡς ὅλοι νὰ παρέστημεν ἀσυνειδήτως εἰς αὐτάς καὶ ἡθοῖοι καὶ θεαταί, φκινάμεθα νῦν ὡς νὰ ἐξετάζωμεν ἀλλήλους τί νὰ ἐσήμαινεν ἄρα γέ τὸ μέγα αὐτὸ πανόραμα τῶν προσφάτων ἡμερῶν καὶ τί νὰ ἦτο τὸ παράδοξον αὐτὸ καλειδοσκοπίον, ὅπερ μᾶς ἐδείξεν ἐν ἀνεξηγήτῳ καὶ ἀλλοκότῳ στιγμῇ συμφορῇ δημάρχους ἐνηγκαλισμένους μετὰ βασιλοπαιδῶν, φκιδρὰς ἀρματοδρομίας, πολεμικὰς σπονδὰς, ὁμογενικὰς ἐπιταγὰς, φουστανέλας καὶ τσακρούχια καὶ φράκκ καὶ κλάκ καὶ σαρίκια ἀνάμικτα, ξίφη βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἔσω Ἑλλάδα λησμονοῦσαν τὴν φώραν τῆς καὶ τὴν γύμνωσιν τῆς καὶ ἔξω Ἑλλάδα λησμονοῦσαν τὸν ζυγὸν τῆς, συνηγμένους ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ ἐλληνισμοῦ δούλους καὶ ἐλευθέρους, Πελοπόννησον καὶ Στερεάν, Θεσσαλίαν καὶ Ἐπτανήσον, Θράκην καὶ Κῶν, Ἰππεῖρον καὶ Κάλυμνον, Μακεδονίαν καὶ Κρήτην καὶ Μικρασίαν καὶ Τραπεζοῦντα καὶ τὴν μαγικὴν, τὴν ἐπηγγελμένην Πόλιν ἐν ἀπόπτῳ!

* *

Αἱ λοιπὸν! Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα, αἱ ἐορταὶ αὐταὶ ἔπρεπε νὰ γείνουν. Εἴτε χάριν ἐκλογικῶν σκοπῶν διενηργήθησαν, εἴτε δημαγωγικὰς προσώπας ἦσαν, εἴτε ἀπλῶν πομπῶν καὶ διασκεδάσεων πρόσχημα, εἴτε ματαιότητος ὑπο-

κίνησις, ἐν τῇ κενότητι αὐτῶν ἦσαν ἐν τούτοις ἐν μέγα μάθημα καὶ παρήγαγον ἐν, ἀλλὰ σοβαρώτατον, πόρισμα. Τὸ μόνον πόρισμα καὶ τὸ μόνον ἐξαγόμενον αὐτῶν εἶνε ὅτι ἐξήκοντα ἔτη δὲν ἀρκοῦσιν, ὡς φαίνεται, οὔτε κἂν ὅπως προσεγγίσῃ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν ἐν ἔθνος, ἀφ' οὗτου δὲ ἐγεννήθημεν ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε ζωῆς ἡμῶν τίποτε δὲν κατωρθώσαμεν νὰ διδαχθῶμεν καὶ εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀληθείας δὲν ἠδυνήθημεν νὰ προχωρήσωμεν οὔτε κατὰ βῆμα. Ἐορτὴ τοιαύτη, ὑπὸ τὸν τύπον καὶ τὴν μορφήν ἣν ἔλαβε, θὰ εἴχε βεβαίως τὸν τόπον τῆς κατὰ τὰ 40, κατὰ τὰ 54, κατὰ τὰ 62. Θὰ ἠδύνετο νὰ τελεσθῇ καὶ νὰ ἐορτασθῇ, ὡς ἐορτάσθη ἤδη, κατὰ τὴν εὐδαίμονα ἐποχὴν καθ' ἣν ἐνομιζομεν ὅτι διὰ τῶν εἰς Καλαμπάκην ἐστρατειῶν καὶ τῶν νικημάτων τοῦ μοναδικοῦ μας ἀτμοδρόμου θὰ ἠδυνάμεθα καὶ μόνοι ν' ἀναστρώσωμεν τὴν Ἀνατολήν. Θὰ ἦτο λογικωτάτη, ὡς ἔγινε κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Διαδόχου, τῷ 69, ὅτε ὁ Βούλγαρος ἐπὶ τῇ ἐπαναστάσει τῆς Κρήτης, ἀποκεκλεισμένης οὔσης τῆς Σύρου καὶ τοῦ Πειραιῶς ἀπειλούμενου ἠννοεῖ, ἀκαμπτος καὶ ἀδυσώπητος, μὲ τρεῖς χιλιᾶδας στρατοῦ καὶ τέσσαρα πλοῖα ξύλινα νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας. Καὶ ἐν τούτοις, σήμερον, μετὰ τὴν πάροδον τόσων ἐτῶν καὶ μετὰ τόσα συμβάντα ἐν τῷ μεταξύ, ὁ παριστάμενος εἰς τὰς προσφάτους ἐορτὰς θὰ ἐνόμιζεν ὅτι παρευρίσκειτο εἰς ἐορτὰς ἐκείνων τῶν χρόνων! Ἐλεγε κανεὶς ὅτι ὠπισθοδρομήσαμεν διαμίδας κατὰ εἴκοσιν ἢ τριάκοντα ἔτη καὶ ἐπανήλθουμεν ὡς διὰ μαγείας εἰς τὰς παιδικὰς πίστεις καὶ τὰς παιδικὰς ἀφελείας τοῦ νηπιακοῦ καιροῦ τοῦ ἔθνους. Θέλετε ἄλλο ἀπὸ τὴν πανηγυρικὴν νεκρανάστασιν αὐτῆς τῆς Μεγάλης Ἰδέας, ἣν ἐπεχειρήσαμεν; Τίς σωφρονῶν δὲν θὰ ἐπίστευεν ὅτι τὴν ἐστραγγάλισαν αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀποτυχίαι, ὅτι τὴν ἐπνίξαν τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων, ὅτι τὴν ἔθαψαν ἡ διοίκησις καὶ ἡ διεύθυνσις, ἣν ἔλαβε τὸ ἔθνος, ὅτι τὴν ἐσαβάνωσαν τὰ κρητικά, τὰ πετωμάτα, ὁ ἀποκλεισμός; Καὶ ἐν τούτοις κατωρθώσαμεν καὶ τὸν βρυκόλλου αὐτὸν νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ τύμβου του καὶ νὰ τὸν περιαγάγωμεν εἰς τὰς ὁδοὺς μας πάλιν καὶ νὰ τὸν ἐπιδειξώμεν, ἔττω καὶ γυμνὸν σκελετόν, εἰς τοὺς λαούς. Ὅλοι οἱ ῥήτορες, ὅλοι οἱ ποιηταί, ὅλοι οἱ καταστηματαρχαὶ οἱ ἀναπετάσαντες σημαίας καὶ κολλήσαντες ἐπιγραφὰς, μετέβησαν εἰς τὸν τάφον του καὶ ἐκρούσαν ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ του καὶ προσεκάλεσαν αὐτόν: «Λάζαρε, δεῦρο ἔξω!». Καὶ ὁ θῆλυς Λάζαρος ἐξῆλθε καὶ ἐξηπλώθη εἰς προμετωπίδας καὶ περιετυλίχθη εἰς σημαίας καὶ ἐλιβανίσθη εἰς λόγους καὶ ποιήματα καὶ ἤστραψεν εἰς φωταψίας, ριγῶν ὁμῶς ὑπὸ τὰ ῥάκη του καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τῆς πραγματικότητος τὸ ἀπλετον φέγγος.

* *

Καὶ ὡς αὐτός, ριγοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἤδη συνελθόντες. Θερμανθέντες ὑπὸ παραδικῆς φλογὸς καὶ λησμονήσαντες ἐπὶ μικρὸν αὐτόν, πηγερώτερον αἰσθανόμεθα ἤδη τῆς χρεωκοπίας, τῆς παραλυσίας, τῆς κακοδιοικησίας, τῆς κηλῆς καὶ ψυχρᾶς καταστάσεώς μας τὸν ὠρυόμενον ἀνεμον. Ἀρχίζομεν πάλιν νὰ ἀναγνωρίζωμεν ὅτι, ὅσον καὶ ἂν τὸ εὐχόμεθα, καὶ πῶς δύσκολον εἶνε, ἐνῷ μόλις ἐνηλικιώθη μάλιστα, ὁ διάδοχός μας «νὰ διελάσῃ τὴν Θράκην καὶ Μακεδονίαν καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἐν τῇ αἰωνίᾳ πόλει στέμμα του», ὡς ἔφερε τὸ κείμενον μιᾶς τῶν ἀπειρηθῶν προσφωνήσεων. Τὸ ξίφος τοῦ Παλαιολόγου καὶ τοῦ κ. Εὐγενίδου δύσκολον φέρεται ἡμῖν νὰ κόψῃ, ὅχι τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ προϋπολογισμοῦ μας τὸν γόρδιον δεσμόν. Σουλ-

λογιζόμεθα ὀλίγον καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι «ἡ γῆ τοῦ Βύζαντος ἰδοῦ, ἰδοῦ ἡ νέα Ῥώμη» δύναται νὰ κατοικηθῇ ὅσον θέλει ἀπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Κωνσταντίνου τῆς, ἀλλ' ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἰδικοῦ μας κἄπως δύσκολον φαίνεται ἐπὶ τοῦ παρόντος τούλάχιστον νὰ κατοικηθῇ. Ὡς τοῦ χυδαϊοτέρου ποτηρίου, καὶ τῆς κύλικος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἣν ἐκενώσαμεν τὸ κατακάθισμα φαίνεται ἡμῖν πικρόν. Αἱ ἱστορικαὶ μας ἀναμνήσεις μᾶς ἐπανέρχονται κατὰ μικρόν καὶ ἀρχίζομεν νὰ ἐνθυμούμεθα ὀλίγον τί ἦσαν αὐτοὶ οἱ Πορφυρογέννητοι καὶ Κοπρώνιοι καὶ Παλαιολόγοι οὓς ἐθεοποίησαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀνιστόρητοι καὶ ἀφιλόσοφοι ρήτορες καὶ ποιηταὶ καὶ δημοσιογράφοι μας καὶ ὧν τοὺς τίλους ἀπεδώκαμεν ἀσυλλογιστως εἰς τὸν διαδόχον μας, καὶ νὰ συλλογιζόμεθα ἂν συμφέρη πάλιν ν' ἀρχίσωμεν βαυκαλιζόμενοι καὶ ἡμεῖς καὶ βαυκαλίζοντες καὶ τὸν νεαρόν βασιλόπαιδα ἡμῶν ὅτι δὲν μέλλει νὰ εἶνε κληρονόμος τοῦ πατρὸς του ἀλλὰ φανταστικῆς τινος ἀπὸ τετρακοσίων ἐτῶν πεφυλαγμένης αὐτῷ κληρονομίας, ὅτι δὲν μέλλει νὰ εἶνε διάδοχος τοῦ Γεωργίου ἐν νῆφ καὶ ἀγνῶ καὶ ἤδη εἰσερχομένῳ εἰς τὴν ζωὴν ἑλληνικῇ ἔθναι, ἀλλ' ἐν μικροσκοπικῇ συνεχείᾳ τοῦ βυζαντινοῦ κράτους ἰδανικός διάδοχος τοῦ τελευταίου τῶν αὐτοκρατόρων τῆς παρακμῆς, τοῦ ἑλληνισμοῦ, οὗτινος ὁ ἥρωϊκὸς θάνατος, μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγωνται, δὲν ἤρκεσε βεβαίως νὰ ἐξαγνίσῃ ὀλοτελῶς ἐνώπιον τῆς ἀτέγκτου ἱστορίας τὴν εὐθύνην μωρατᾶτης διοικήσεως καὶ ἐξηυτελισμένης βασιλείας.

* *

Καὶ μὲ τὰ συναισθήματα ταῦτα ἰστάμεθα ὅλοι σκεπτικοὶ καὶ περίλυποι πρὸ τῆς σποδοῦ, ἣν ἀφῆκαν ὀπίσω αὐτῶν διαβάσαι αἱ ἡμέραι αὗται, καὶ λησμονοῦμεν ὅτι ἐπέρχονται ἐκλογαὶ καὶ ἀδιαφοροῦμεν πρὸς πάντα καὶ βυθίζομεθα εἰς σκέψεις καὶ αἰσθανόμεθα ἄοριστον κενὸν ἐν τῇ ψυχῇ μας, ἀνάλογον πρὸς τὸ ἐπακολουθοῦν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ πᾶσαν μεγάλην παραφοράν, πᾶσαν ἀλόγου ἐνθουσιασμοῦ ἑξαψιν, πᾶσαν ἀπερίσκεπτον ὁρμήν, πᾶσαν ἐπὶ μακρὴν θωπευθέντος ὀνειροπολήματος διάλυσιν δυσαναπλήρωτον καὶ βαθύ, βαθύ χάσμα.

Κρέκ

ΨΙΧΙΑ

Τριακοντάδα ὅλην ἀποτελοῦσιν οἱ ἀνακηρυχθέντες ὑποψήφιοι. Πῶς φαίνεται ὅτι ἐδῶ εἶνε ὁ τόπος τῶν τριάκοντα τυράννων!

* *

Εἰς δώδεκα δὲ ἀνέρχονται κατὰ τὸν νόμον οἱ ἐκ τούτων μέλλοντες νὰ ἐκλεχθῶσιν. Ἄν πρὸς ἀντικατάστασιν ὧν αὐτῶν ἐξελέγημεν τὸν κ. Δουζιάν; ! . . .

* *

Καὶ μία ἰδέα: Δὲν κρατοῦμεν ἐδῶ διαπαντὸς αὐτοὺς τοὺς ἀφιχθέντας πανταχόθεν ἀντιπροσώπους τῶν διχφύρων ἑλληνικῶν κοινοτήτων. . . διὰ νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν *Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων* μας; . . .

* *

Εἰς 2000 καὶ ἐπέκεινα ἀνέρχονται αἱ ἐπὶ ταῖς τοῦ διαδόχου ἀπονεμηθεῖσαι χάριτες. Παραλαμβάνοντες ἐκ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύομεν ὧδε χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν τὰς

διαφόρους ὑποδιαίρεσεις τῆς ἀπονομῆς τῶν ἐξαιρετικῶν αὐτῶν χαρίτων: α'. χαρίζεται ἡ ὑπόλοιπος ποινὴ εἰς πάντας τοὺς διανύσαντας δεκαπενταετίαν ἐν ταῖς φυλακαῖς. β'. χαρίζεται ἡ ποινὴ εἰς πάντας τοὺς φέροντας σύστασιν προέδρων, ἐνόρκων καὶ εἰσαγγελέων καταδίκους. γ'. χαρίζεται ἡ ποινὴ εἰς πάντας τοὺς ἐπὶ πλημμελήμασι καταδικασμένους, κλπ. Ἀπὸ τοῦ πίνακος τούτου προφανῶς λείπει μία ἔτι ὑποδιαίρεσις, ἣν καὶ ἀποκαθιστῶμεν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἐγγυώμενοι ὅτι περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἐκδοθὲν διάταγμα: δ'. χαρίζεται ἡ ποινὴ εἰς πάντας τοὺς καταδικασθησομένους ὑφ' οἰουδήποτε ἑλληνικοῦ δικαστηρίου δι' οἰονδήποτε ἔγκλημα καὶ οἰονδήποτε ποινὴν.

Αἰ γοῖος: Ἀμέσως μετὰ τὸ πρὸ τινος στυγερόν πρὸ τῶν γραφείων τῆς *Νέας Ἐφημερίδος* κακούργημα, ἐνῶ ἀπήγατο ἔτι ἀσπαίρον τὸ θῦμα καὶ ὁ φόνεὺς ἐσύρετο ὠρυόμενος, ὁ κ. *** πλησιάζει ἕνα τῶν παρεστώτων καὶ δεικνύων αὐτῷ τὸν τελευταῖον τοῦτον:

— Θὰ προφθάσῃ ἄρᾳ γε νὰ μπῇ εἰς τὰς χάριτας; τῷ λέγει.

Ἀπὸ τινος ἐν τῇ *Ἐπιθεωρήσει* συχνότατα καὶ μετ' ἐπιμονῆς ἀναγράφεται ὅτι ζητεῖται γὰρ *λίλις* παιδαγωγός. Εἶνε διὰ τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον;

* *

ΒΙΒΛΙΑ

Ἰωάννου Μ. Δαμδέρρη. *Τὸ Ἰσουλὸν τῶν Θεῶν*. Ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ *Δωδεκαθέου* τοῦ γλύπτου κ. Γ. Βρούτου. Μικρὸν βιβλίον ἐξ 60 σελίδων ἰσοσχήματος ἀποτελεῖ ἡ πραγματεία αὕτη τοῦ ἡμετέρου φίλου καὶ συνεργάτου κ. Δαμδέρρη, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν *Ἐβδομάδα*. Εἶνε δὲ ἡ πραγματεία καθαρῶς καλλιτεχνικὴ, λεπτομερῶς ἐξετάζουσα τὰ ἀγάλματα τῶν δώδεκα Θεῶν τοῦ Ὀλύμπου ἅτινα ἔγλυψεν ὁ φιλόπονος καλλιτέχνης κ. Βρούτος καὶ ἐξέθηκεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του τῆς πραγματείας προτάσσεται βραχεῖα εἰσαγωγή περὶ τοῦ παρ' ἡμῖν τόσον νεοναρκωμένου καὶ παρημελημένου καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος, μετὰ πολλῆς γλαφυρότητος καὶ ἰδίως μετ' αἰσθηματικότητος, ὅσης ἴσως δὲν εἴπωμεν ἐπιδεκτικὸν τὸν φιλοκαίγμονα συνεργάτην μας. Ἐν γίνῃ εἰς τὸ *Ἰσουλὸν* αὐτὸ ὁμοῦ μὲ πολὺ ὀρθὰς παρατηρήσεις εὖρε καταφύγιον ἡ ἐμδαίχουσα χάρις καὶ εὐφυΐα τοῦ φίλου Δαμδέρρη, δύναται δὲ εἰς αὐτὸ νὰ καταφύγῃ πᾶς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ διέλθῃ ὀλίγας στιγμὰς τερπνῆς ἀναγνώσεως.

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ νέου κ. Στεφάνου Ι. Στεφάνου ἐξεδόθη ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει ἡ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μετάφρασις τοῦ τῆς κωμῆδος τοῦ Βαννίπε *Ὁ Σωκράτης καὶ ἡ σύζυγός του*, ἥτις παρασταθεῖσα κατὰ τὸ θέρος ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις λίαν εὐνοϊκῶς ἐκρίθη.

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

κ. Ζ. Ν. Κωνσταντινουπόλιν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἀλλ' ἀπανθίσματα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἑλληνικοῦ τύπου δὲν καταχωρίζομεν συνήθως. — *Φάωρι*, Πάτρας. Οἱ ὑπολογισμοὶ σας δὲν εἶνε ἀκριβεῖς. Διότι ἐκτὸς τῶν τακτικῶν 52 ἐκδίδονται καὶ ἑκατὰ φύλλα ἐν τῷ μεταξύ, ἅτινα καὶ ἕκαστα πρέπει νὰ συμπεριλάβητε εἰς τὸν τῆς κατὰ φύλλον ἐκ τῶν ὁδῶν ἀγορᾶς προϋπολογισμόν σας. Ἐπειτα εἰς τοὺς συνδρομητὰς παρέχονται καὶ δωρὰ τινὰ ἐνίοτε, ὡς ἐφέτος τὸ «Λεύκιμα τοῦ Ἀστερος» τιμώμενον διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἀντὶ δραχμῆς καὶ διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις μὲ τὰ ταχυδρομικά 1,15. Ἐπειτα ἐν τῷ προγράμματι ἡμῶν ἀναγράφεται καὶ ἡ κατὰ ἑκάστους περιστάσεις ἐκδόσις χρωμολιθογραφημένων φύλλων, ἣν ἂν τὰ μέσα τὸ ἐπιτρέψουν ἴσως ἐπιδιώξωμεν συχνότερον ἢ τὸ πρῖν, ἅτινα ἐν ταῖς ὁδοῖς τιμῶνται περισσότερο. Ἐπειτα... ἂν εἰσθε συνδρομητὴς δὲν θὰ ἐξωδεύατε ὅσα ἤδη εἰς δελτάριον διὰ νὰ ὑποδεικνύετε τὴν μεταφῶ ἀγοραστῶν καὶ συνδρομητῶν διαφορὰν. Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ, τὸ περὶ σῶμα σας... ὁμοίως τὸ τοῦ κ. Τρικοῦπη! Ὑ. Γ. Ἐλέδομεν καὶ τὴν ἐπιστολήν σας. Ἀλλὰ βέβαια δὲν σκέπτεσθε ὅτι δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν διαμῖς εἰς τόσα πολλὰ πράγματα... — κ. Δ. Στ. Σμύρνην. Δυστυχῶς ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν σας. — Ν. Α. καὶ Σ. Κ. Π., Ἐνταῦθα. Ἡ ἐπιθυμία σας ἐκπληρώθη. — *Ἀνθρακι*. Ἀποστείλατε ἄλλα μᾶλλον ἐπιτυχῇ, εἰ δυνατόν. — *Βουβαλοθουβάλα*. Δὲν δυνάμεθα δυστυχῶς νὰ τὰ δημοσιεύσωμεν. — Α. Γ. Κ. Ταγανρόγ. Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύομεν μεταφράσεις καὶ μάλιστα τοιοῦτου εἶδους, διότι ὁ σκοπὸς τοῦ «Ἀστερος» εἶνε ἄλλος. Τὸ διήγημα, ἴσως δὲ καὶ οἱ στίχοι, θὰ ἦσαν πολὺ καλὰ διὰ κανέν τῶν ἐνταῦθα περιοδικῶν. Ἐν τούτοις σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς καλὰς ὁμῶν διαθέσεις.